

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 58.124 van 14 februari 1996
in de zaak A. 61.900/IV-14.939.**

In zake : VT4 LIMITED,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. VANDERMEERSCH,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Wetstraat 23

tegen :

de Vlaamse Gemeenschap, vertegenwoordigd door
de Vlaamse regering,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117.

tussenkomen de partijen :

1. de Intercommunale Maatschappij voor Gas en Elektriciteit van het Westen (Gaselwest),
2. IVERLEK - Sektor II,
3. IVERLEK - Sektor I,
4. de West-Vlaamse Elektriciteitsmaatschappij (WVEM),
5. de Intercommunale Vereniging voor de Energievoorziening in Antwerpse Gemeenten (Evag),
6. de Intercommunale Maatschappij voor Televisiedistributie in het gebied van Kempen en Polder (Telekempo),
7. de Intercommunale Vereniging voor Energieleveringen in Midden-Vlaanderen (Intergem),
8. de n.v. Intercommunale Maatschappij voor Televisiedistributie in Oost-Vlaanderen (Teveoost),
die woonplaats kiezen bij
Advocaat H. RIEDER,
kantoor houdende te GENT, Maïsstraat 24,
9. de n.v. Vlaamse Uitgeversmaatschappij (VUM),
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DEVROE,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Louizastraat 32, bus 1,
10. de c.v. Integan Intercommunale,
gevestigd te ANTWERPEN-HOBOKEN,
Boombekelaan 14,

11. de n.v. Vlaamse Televisie Maatschappij (VTM),
 12. de n.v. Internationale Uitgeversmaatschappij (IUM),
 13. de n.v. Roularta Media Group,
 14. de n.v. De Persgroep,
 15. de n.v. Tijdschriften Vereniging Vlaanderen (TVV),
 16. de n.v. Persexploitatiemaatschappij (Perexma),
 17. de n.v. De Vlijt,
 18. de n.v. Concentra Holding,
- die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. NEELS,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Mechelsesteenweg 267.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat VT4 LIMITED op 15 februari 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van 16 januari 1995 van de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden waarbij deze "aan de kabelmaatschappijen de goedkeuring om het televisieprogramma 'VT4' van verzoekster door te geven, weigert";

Gelet op het arrest nr. 51.274 van 24 januari 1995 waarbij de voorlopige schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gelet op het arrest nr. 51.964 van 2 maart 1995 waarbij de bij voornoemd arrest bevolen schorsing wordt bevestigd;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 4 en 6 april 1995;

Gelet op de beschikking van 7 april 1995 die de tussenkomsten van de Intercommunale Maatschappij voor

Gas en Elektriciteit van het Westen (Gaselwest), IVERLEK - Sektor II, IVERLEK - Sektor I, de West-Vlaamse Elektriciteitsmaatschappij (WVEM), de Intercommunale Vereniging voor de Energievoorziening in Antwerpse Gemeenten (Evag), de Intercommunale Maatschappij voor Televisiedistributie in het gebied van Kempen en Polder (Telekempo), de Intercommunale Vereniging voor Energieleveringen in Midden-Vlaanderen (Intergem), de n.v. Intercommunale Maatschappij voor Televisiedistributie in Oost-Vlaanderen (Teveoost), de n.v. Vlaamse Uitgeversmaatschappij (VUM) en de c.v. Integan Intercommunale toelaat;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 7 april 1995;

Gelet op de beschikking van 12 mei 1995 die de tussenkomsten van de n.v. Vlaamse Televisie Maatschappij (VTM), de n.v. Internationale Uitgeversmaatschappij (IUM), de n.v. Roularta Media Group, de n.v. De Persgroep, de n.v. Tijdschriften Vereniging Vlaanderen (TVV), de n.v. Persexploitatiemaatschappij (Perexma), de n.v. De Vlijt en de n.v. Concentra Holding toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien de memories van de negen eerste tussenkomende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur J. BAERT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories van de verzoekende partij, van de verwerende partij en van de acht laatste tussenkomende partijen;

Gelet op de beschikking van 16 november 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 december 1995;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. BORRET;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten D. VANDERMEERSCH en N. WEINSTOCK, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Advocaten E. BREWAEYS en J. STUYCK, die verschijnen voor de verwerende partij, van Advocaat H. RIEDER, die verschijnt voor de acht eerste tussenkomende partijen, van Advocaat A. DEVROE, die verschijnt voor de negende tussenkomende partij, en van Advocaat L. NEELS, die verschijnt voor de acht laatste tussenkomende partijen;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur J. BAERT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Het dispositief van het bestreden besluit, op 16 januari 1995 genomen door de Vlaamse minister van Cultuur en Brusselse Aangelegenheden, luidt als volgt :

"Artikel 1. Het televisieomroepprogramma van VT4 behoort niet tot de televisieomroepprogramma's die de kabelmaatschappijen moeten of mogen doorgeven.

Art. 2. De toestemming tot het doorgeven van het televisieomroepprogramma van VT4 wordt geweigerd".

1.2. De motivering van het besluit luidt als volgt :

"...

Overwegende dat het kabeldecreet van 4 mei 1994 in art. 10 op limitatieve wijze de omroepprogramma's opsomt die kabelmaatschappijen moeten doorgeven (§1), c.q. mogen doorgeven (§2);

Overwegende dat de Vlaamse regering vaststelt dat VT4 onder geen enkele van de in art. 10, §1 en §2, van het kabeldecreet van 4 mei 1994 genoemde categorieën valt;

Overwegende dat inzonderheid VT4 niet onder de categorie van art. 10, §1, 2°, van het kabeldecreet valt, aangezien volgens deze bepaling slechts de ene, niet-openbare omroep bedoeld bij art. 7, 1°, a), van het decreet van 28 januari 1987 kan worden doorgegeven;

Overwegende dat VT4 niet als zodanig erkend is;

Overwegende dat VT4 evenmin valt onder de categorie omroepen bedoeld bij art. 10, §2, 4°, van het kabeldecreet, aangezien VT4 in feite een Vlaamse omroep is die zich in een andere lidstaat van de Europese Unie vestigde teneinde zich te onttrekken aan de toepassing van de regels die voor de Vlaamse omroepen gelden, wat neerkomt op wetsonthouding;

Overwegende dat de ontdoken bepaling die is van art. 7, 1°, a), van het decreet van 28 januari 1987, waarin bepaald wordt dat slechts één niet-openbare televisievereniging, zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap, kan erkend worden;

Overwegende dat volgende elementen, inzonderheid uit het door VT4 en diverse kabelmaatschappijen meegedeelde dossier, ten minste in hun geheel genomen duidelijk aantonen dat VT4 zich in het Verenigd Koninkrijk vestigde teneinde de toepasselijke wetgeving van de Vlaamse Gemeenschap te ontduiken en dat VT4 zodoende als niet-erkende niet-openbare Vlaamse televisievereniging zich richtend tot de hele Vlaamse Gemeenschap moet worden gekwalificeerd, o.m. om volgende redenen :

- 1) VT4 wenst een belangrijke staf personeelsleden aan te werven afkomstig uit Vlaanderen; uit de media kon men vernemen dat inmiddels aan dit plan uitvoering werd gegeven;
- 2) uit het dossier is niet gebleken dat VT4 ook overeenkomsten heeft gesloten of wenst te sluiten met kabelmaatschappijen uit ander landen; hieruit

blijkt dat VT4 zoniet uitsluitend, dan toch in hoofdzaak, specifiek programma's zal verzorgen voor de Vlaamse Gemeenschap;

- 3) VT4 heeft ervoor gekozen zich te vestigen in een lidstaat die ook vergunningen toekent voor televisieomroepprogramma's die niet gericht zijn tot het publiek uit de lidstaat van herkomst;
- 4) VT4 Limited vestigt zich in het Verenigd Koninkrijk en verkrijgt een Britse vergunning; aangezien VT4 wordt uitgezonden in het Nederlands, hebben de Engelse toezichthoudende autoriteiten niet de mogelijkheid te controleren of het televisieomroepprogramma beantwoordt aan de vergunningsvoorwaarden en aan de regels van Europees recht;
- 5) er mag worden aangenomen dat de facto geen enkel toezicht zal worden uitgeoefend door de Engelse autoriteiten, aangezien het televisieomroepprogramma van VT4 niet wordt uitgezonden naar het publiek van het Verenigd Koninkrijk;
- 6) VT4 heeft een nevenvestiging in de vorm van een filiaal ('branch') in België;

Overwegende dat uit diverse verklaringen die door vertegenwoordigers van VT4 aan de pers werden afgelegd en uit de reclamecampagne die VT4 momenteel voert gebleken is dat VT4 zichzelf als een specifieke Vlaamse omroep opwerpt;

Overwegende dat voor het geval uit andere feitelijke gegevens, die niet in de aanvraagdossiers zijn opgenomen, zou blijken dat VT4 toch als een in een andere lidstaat van de Europese Unie gevestigde omroep dient te worden aangezien, de toestemming tot het doorgeven van het televisieomroepprogramma van VT4 dient geweigerd te worden, daar VT4 niet voldoet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, §2, 4°, van het kabeldecreet van 4 mei 1994;

Overwegende dat de betrokken omroep in de lidstaat van vestiging, in die hypothese het Verenigd Koninkrijk, niet is onderworpen aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroepen die zich tot het publiek van die lidstaat richten;

...;".

1.3. Tot goed begrip van het dispositief en de motivering van het bestreden besluit, het volgende :

1.3.1. Het bestreden besluit is genomen met toepassing van het decreet van 4 mei 1994 betreffende de kabelnetten en de vergunning voor het aanleggen en exploiteren ervan en betreffende het bevorderen van de verspreiding en produktie van televisieprogramma's, hierna kortweg te noemen het kabeldecreet. Artikel 3 van

dat decreet (thans artikel 105 van de decreten betreffende de radio-omroep en de televisie, gecoördineerd op 25 januari 1995) vestigt de regel dat niemand in de Vlaamse Gemeenschap een kabelradio- of kabeltelevisienet mag aanleggen en exploiteren zonder vergunning van de Vlaamse regering; het bepaalt ook dat de vergunning kan worden ingetrokken of geschorst indien de bepalingen van het decreet of van zijn uitvoeringsbesluiten niet worden nageleefd. Eén van die bepalingen die moeten worden nageleefd, is de verplichting, opgenomen in artikel 5, § 2, tweede lid, van het decreet (thans artikel 107, § 2, tweede lid, van voornoemde decreten), om wijzigingen die betrekking hebben op het doorgeven van nieuwe omroepprogramma's ter goedkeuring aan de Vlaamse regering voor te leggen, "die daarbij nagaat of voldaan is aan alle in dit decreet genoemde voorwaarden". Het is op basis van deze bepaling dat de kabelmaatschappijen met een brief van 29 september 1994 aan de minister hebben laten weten dat zij vanaf 1 februari 1995 het nieuwe omroepprogramma VT4 zouden willen doorgeven. Het is de toestemming daartoe die bij het bestreden besluit wordt geweigerd.

1.3.2. In de motivering van het bestreden besluit werkt de verwerende partij met een alternatief en wel volgenderwijs :

Ofwel is verzoekster in feite een niet-openbare Vlaamse televisievereniging zich richtend tot de gehele Vlaamse Gemeenschap en dan kunnen de kabelmaatschappijen haar programma niet doorgeven omdat blijkens artikel 10, § 1, 2°, van het kabeldecreet (thans artikel 112 van voornoemde decreten) alleen "de door de Vlaamse regering erkende niet-openbare televisievereniging die zich tot de gehele Vlaamse Gemeenschap richt" daar aanspraak kan op maken, omdat blijkens dezelfde bepaling die ene vereniging de vereniging is "bedoeld onder artikel 7, 1°, van het decreet van

28 januari 1987 betreffende het overbrengen van klank- en televisieprogramma's in de radiodistributie- en teledistributienetten en betreffende de erkenning van niet-openbare televisieverenigingen" en omdat de ene vereniging die met toepassing van dat artikel 7, 1°, erkend kan worden, de Vlaamse Televisie Maatschappij (VTM) geworden is, erkend bij besluit van 19 november 1987 van de Vlaamse regering.

Ofwel is verzoekster wat zij voorgeeft te zijn, te weten een in een andere Lid-Staat van de Europese Unie gevestigde omroeporganisatie en ook dan kan de toestemming tot het doorgeven van haar programma niet verleend worden; zij voldoet dan immers niet aan de vereiste gesteld in artikel 10, § 2, 4°, van het kabel-decreet (thans artikel 112 van voornoemde decreten), te weten het onderworpen zijn aan het toezicht dat wordt uitgeoefend op omroeporganisaties die zich tot het publiek richten van de Lid-Staat waarin zij gevestigd is, met name het Verenigd Koninkrijk.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij in de eerste plaats aan verzoekster de vereiste hoedanigheid ontzegt om tegen het bestreden besluit in rechte te treden; dat zij argumenteert dat de adressaten van het bestreden besluit de kabelmaatschappijen zijn en derhalve deze alleen tegen dat besluit kunnen opkomen; dat zij ook verwijst naar het arrest nr. 46.517, TURNER, van 15 maart 1994, waarin de Raad heeft geoordeeld dat wanneer de televisiedistributienetten vergunningsplichtig zijn, de omroepvereniging die haar programma door die netten wil laten verdelen, geen belang heeft bij de schorsing van het besluit dat die verdeling verbiedt aangezien bij schorsing het programma toch niet verdeeld kan worden bij gebrek aan de bedoelde vergunning;

Overwegende dat de tussenkomen de partij VTM zich aansluit bij die exceptie en eraan toevoegt dat de vernietiging van de bestreden beslissing verzoekster geen voordeel oplevert aangezien die vernietiging niet automatisch met zich brengt dat de kabelmaatschappijen de vereiste toelating wel hebben;

2.1.1. Overwegende dat de gecoördineerde wetten op de Raad van State het begrip "hoedanigheid" als algemeen ontvankelijkheidsvereiste naast de vereiste van het belang voor een annulatieberoep niet kennen; dat vertaald naar de wel in die wetten gestelde vereiste van het belang, het argument ontleend aan het gemis van "hoedanigheid" van verzoekster inhoudt dat verzoekster geen rechtstreeks belang heeft aangezien het niet tot haar is dat de bestreden weigering is gericht, maar tot de kabelmaatschappijen;

2.1.2. Overwegende dat wanneer de wetgever van 23 december 1946 als ontvankelijkheidsvereiste voor het annulatieberoep heeft gesteld dat de verzoekende partij moet doen blijken van een benadeling of een belang (artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State), hij in wezen heeft beoogd de "actio popularis" uit te sluiten (zie bv. Parl. St., Kamer, 1937-1938, nr. 110,11; Parl. Hand., Kamer, 1945-1946, 134 en 142), vordering waarvan de ontvankelijkheid het mogelijk zou hebben gemaakt dat om het even wie om het even wat bij de Raad van State met een annulatieberoep bestreed; dat, eens die wezenlijke bedoeling veilig gesteld, de wetgever heeft gewild dat de Raad van State het begrip "belang" als ontvankelijkheidsvereiste met de grootste soepelheid zou kunnen hanteren, zorg die de bevoegde minister ertoe bracht een amendement te doen verwerpen dat ertoe strekte in de wettekst te preciseren dat het belang "persoonlijk en rechtstreeks" moet zijn (Parl. Hand. voormeld); dat het vervolgens de wil van de wetgever is geweest dat de door de Raad van State te

beoefenen soepelheid de richting van een ruime interpretatie van het begrip "belang" zou uitgaan (Parl. St., Kamer, 1936-1937, nr. 299, 17-18; Parl. St., Senaat, B.Z. 1939, nr. 80, 46);

Overwegende dat nu het adjectief "rechtstreeks" uit de tekst van de wet werd gehouden, dat woord, als het dan toch dienstig kan zijn bij de omlijning van het vereiste belang, zeker niet gehanteerd mag worden in zijn abstract-logische betekenis; dat het wel aangevoerd kan worden ter afwijzing van een belang waarvan het verband met de bestreden beslissing al te vaag is; dat in de onderhavige zaak die vaagheid zeker niet aanwezig is; dat het bestreden besluit welbepaald verzoekster treft, want het is haar programma dat niet doorgezonden mag worden; dat verzoekster zelfs duidelijk zwaarder dan de kabelmaatschappijen in haar belangen wordt geraakt door het bestreden besluit, dat haar bestaansreden in het gedrang brengt, niet dat van de kabelmaatschappijen;

2.1.3. Overwegende dat het in het TURNER-arrest ging om een besluit dat in het arrest "rechtens overbodig" werd genoemd; dat men zich tevergeefs afvraagt hoe die kwalificatie op de onderhavige bestreden beslissing toegepast kan worden;

2.1.4. Overwegende dat het een elementaire denkfout is te menen dat de vernietiging van een besluit alleen dan zinvol is wanneer die "automatisch" tot gevolg heeft dat de verzoekende partij het geambieerde voordeel verkrijgt; dat was die gedachte juist, de Raad geen enkele beslissing die in de uitoefening van discretionaire bevoegdheid genomen is, zou kunnen vernietigen;

2.1.5. Overwegende dat de exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij vervolgens opwerpt dat de Raad van State onbevoegd is om van de vordering van verzoekster kennis te nemen; dat dit volgens haar zo is omdat het werkelijk voorwerp van het beroep de erkenning is van een subjectief recht, te weten het recht van verzoekster om haar programma via de kabel te laten verdelen;

2.2.1. Overwegende dat de exceptie wordt afgewezen; dat het werkelijk voorwerp van het beroep een administratieve beslissing is die verhindert dat het door de verwerende partij geviseerde subjectief recht tot stand kan komen; dat het dus geen geschil betreft over een reeds bestaand subjectief recht;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster als tweede annulatiemiddel de schending aanvoert van "artikel 59 van het EG-Verdrag en artikel 2 van de Richtlijn van de Raad van de Europese Gemeenschappen d.d. 3 oktober 1989, doordat de bestreden beslissing de doorgifte van het televisie-omroepprogramma VT4, afkomstig uit een andere Lidstaat, belemmert";

3.2. Overwegende dat verzoeksters tegenpartijen tegenover het middel in de eerste plaats stellen dat het programma van verzoekster niet beschouwd kan worden als een programma "afkomstig uit een andere Lid-Staat", dat verzoekster in werkelijkheid een in Vlaanderen, meer bepaald in Nossegem, gevestigde en in hoofdzaak op de Vlaamse Gemeenschap gerichte omroeporganisatie is, dat ze kortweg een Vlaamse zender is; dat ze daaruit concluderen dat, nu het een louter interne aangelegenheid betreft, van een schending van EG-recht onmogelijk sprake kan zijn;

3.3. Overwegende dat de beoordeling van het middel het voor de Raad noodzakelijk maakt na te gaan of verzoekster valt onder het toepassingsgebied *ratione personae* van de bepalingen van het EG-recht waarop zij haar middel steunt;

3.3.1. Overwegende dat artikel 59 van het EG-Verdrag het vrij verrichten van diensten binnen de Gemeenschap waarborgt "ten aanzien van de onderdanen der Lid-Staten die in een ander land van de Gemeenschap zijn gevestigd dan dat, waarin degene is gevestigd te wiens behoefte de dienst wordt verricht"; dat voor het toepassingsgebied *ratione personae* dus het criterium "vestiging" wordt aangewend;

3.3.2. Overwegende dat de Richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989, bekend als de Richtlijn "Televisie zonder grenzen", zich op het besproken punt niet met zoveel woorden uitspreekt; dat artikel 2 ervan bepaalt dat elke Lid-Staat erop toeziet dat alle televisie-uitzendingen "van televisie-omroeporganisaties die onder zijn bevoegdheid vallen" voldoen aan de wettelijke voorschriften voor uitzendingen die bestemd zijn voor het publiek in die Lid-Staat; dat de vraag dan is welk criterium beslissend is om te bepalen onder de bevoegdheid van welke Lid-Staat een televisie-omroeporganisatie valt;

Overwegende dat blijkens het verslag COM(95) 86 def. 95/0074 (COD) van 31 mei 1995 van de EG-Commissie in het oorspronkelijk voorstel van richtlijn de bedoeling was de plaats van vestiging als doorslaggevend criterium vast te stellen, en dat de verwijzing naar de bevoegdheid veeleer dan naar de vestiging werd ingevoerd "om het bijzondere probleem op te lossen dat zich voordeed in Duitsland, vanwaaruit de radio-omroeporganisaties (waarop het oorspronkelijke voorstel toen betrekking had) van de geallieerde strijd-

krachten hun programma's uitzonden en in Duitsland gevestigd waren, maar niet onder de bevoegdheid van de Bondsrepubliek vielen"; dat de dag van haar verslag, 31 mei 1995, de EG-Commissie tevens een voorstel tot wijziging van de Richtlijn "Televisie zonder grenzen" heeft ingediend (PB nr. C 185/4 van 19 juli 1995);

Overwegende dat in dat voorstel wordt bepaald :

"Onder de bevoegdheid van een Lid-Staat vallen de televisie-omroeporganisaties die op het grondgebied van die Lid-Staat zijn gevestigd, waar zij over een duurzame vestiging beschikken en daadwerkelijk een economische activiteit uitoefenen.";

dat in de considerans van het voorstel de volgende toelichting wordt gegeven :

"(...) Overwegende dat bij de tenuitvoerlegging van Richtlijn 89/552/EEG de noodzaak is gebleken het begrip 'rechtsbevoegdheid', toegepast op de specifieke sector van de audiovisuele industrie, te verduidelijken, en dat het, rekening houdend met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, wenselijk is duidelijk te maken dat het vestigingscriterium het voornaamste criterium vormt dat bepalend is voor de bevoegdheid van een Lid-Staat;

Overwegende dat het begrip 'vestiging' overeenkomstig de door het Hof van Justitie in zijn arrest van 25 juli 1991 in zaak C-221/89 (Factortame) vastgestelde criteria de daadwerkelijke uitoefening van een economische activiteit door middel van een duurzame vestiging voor onbepaalde tijd behelst;

Overwegende dat de vestiging van een televisie-omroeporganisatie voor de doeleinden van Richtlijn 89/552/EEG aan de hand van een aantal concrete criteria kan worden vastgesteld, zoals de plaats van het hoofdkantoor van de dienstverlener, de plaats waar gewoonlijk de beslissingen ten aanzien van het programmeringsbeleid worden genomen en de plaats waar de centrale regelkamer zich bevindt (dit wil zeggen de plaats waar het voor uitzending naar het publiek bestemde programma definitief wordt samengesteld), voor zover een aanzienlijk deel van het voor de uitoefening van de televisie-omroepactiviteit benodigde personeelsbestand zich in dezelfde Lid-Staat bevindt";

Overwegende dat de verwerende partij aan het voorstel een "interpretatief karakter" toekent;

Overwegende dat verzoekster van haar kant het feit signaleert dat de tekst die op 20 november 1995 voorlopig door de Raad van Ministers als "Gemeenschappelijk Standpunt" werd aangenomen anders luidt; dat verzoekster die tekst citeert in de haar enig bekende Engelse versie :

"For the purpose of this directive, a broadcaster is deemed established in a Member State in the following cases :

a) the broadcaster has its head office in that Member State and the editorial decisions about programme schedules are taken in that Member State's territory;
b) if a broadcaster has its head office in one Member State but editorial decisions on programme schedules are taken in another Member State, it shall be deemed to be established in the Member State where a significant part of the workforce involved in the pursuit of the television broadcasting activity operates; if a significant part of the workforce operates in each of those Member States, the broadcaster shall be deemed to be established in the Member State where it has its head office; if a significant part of the workforce operates in neither of those Member States, the broadcaster shall be deemed established in the Member State where it first began broadcasting in accordance with the system of law of that Member State, provided that it maintains a stable and effective link with the economy of that Member State.";

Overwegende dat om te stellen dat zij onder de bevoegdheid van het Verenigd Koninkrijk valt, verzoekster verwijst naar het arrest van 5 oktober 1994 van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, in de zaak C-23/93, TV10; dat zij betoogt dat in haar geval de drie elementen voorhanden zijn die in dat arrest worden vermeld, te weten het opgericht zijn overeenkomstig de wetgeving van een andere Lid-Staat, het feit dat de zetel in een andere Lid-Staat gevestigd is en het uitzenden naar een andere Lid-Staat (rechtsoverweging 14); dat het Hof van Justitie echter die

elementen niet zelf als decisief beschouwt; dat het stelt dat de (Nederlandse) Raad van State dat heeft gedaan, overeenkomstig de regel dat het de nationale rechter is die de feitelijke omstandigheden vaststelt waarvan het afhangt of in een concreet geval moet worden aangenomen dat het activiteiten betreft "die zich in al hun relevante aspecten in één enkele Lid-Staat afspelen" (zelfde rechtsoverweging); dat in haar reeds aangehaalde verslag de EG-Commissie het zo ziet "dat de relevante criteria voor de vaststelling van de plaats van vestiging veeleer betrekking hebben op de echte economische activiteit, zoals de produktie van programma's, het opstellen van programma-overzichten, het uitoefenen van controle op de uitzendingen voor iedere programmadienst, dan op telecommunicatieverrichtingen van puur technische aard";

Overwegende dat de Raad zich genoodzaakt ziet met toepassing van artikel 177 van het EG-Verdrag een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De uitspraak wordt opgeschort.

Artikel 2.

Aan het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen wordt gevraagd bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen over de volgende vraag :

Mag, op het tijdstip van de bestreden beslissing, voor de uitlegging van artikel 2 van de Richtlijn 89/552/EEG van 3 oktober 1989 van de Raad van de Europese Gemeenschappen met betrekking tot haar toepassingsgebied *ratione personae*, acht geslagen worden op het hiervoren aangehaalde verslag en voorstel van 31 mei 1995 van de Commissie van de Europese Gemeenschappen en op de hiervoren aangehaalde op 20 november 1995 voorlopig door de Raad van Ministers van de Europese Gemeenschappen aangenomen tekst? En zo ja, wat is de die diverse teksten overlappende betekenis die zich voor die uitlegging opdringt?

Artikel 3.

Deze vraag zal tezamen met de stukken van de zaak door de hoofdgriffier van de Raad van State gericht worden aan de griffier van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen te Luxemburg.

Artikel 4.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op veertien februari 1900 zesennegentig,
door de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. VAN AELST,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN AELST.

J. BORRET.